

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 6.

Den 15. Decbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Kxp.

Guds Regjering og verdslig Regjering.

Tale af Præsident B. Young i Salt Lake City
den 7de April 1871.

(Fra „Deseret News.“)

For at en Mand's Møst skal kunne heres af Alle i dette store Lokale udkræves der kraftige Lunger samt den dybeste Stilhed i Forsamlingen. Vi have idag seet dette Folks enstemmige Betum for Kirkens Embedsmand; vi have hørt et nyt Bevis paa den Enighed og Samdrægtighed, som er et Særkjende for de Sidste Dages Hellige ved alle lignende Leiligheder, og det er denne Enighed, der er Verden saa stor Torn i Diet. Jeg stuede ud over denne uhyre Forsamling med største Opmærksomhed under Voteringen, men kunde ikke opdage et eneste Kontravotum. Naar Forslagene bleve fremlagte, kom alle Hænder op. Jeg tænkte ved mig selv ved at see dette Bevis paa Sammenhold: hvad Dndt kan der være i, at Folk ere af eet Hjerte og eet Sind? Jeg kan intet Dndt opdage deri. Hvis Folk elske Dndt mere end

Gødt, Synd istedetfor Retfærdighed, Mørke istedetfor Lyg, Vildfarelse istedetfor Sandhed, hvad Grund er der til at trættes og fives om den Sag? Og hvis vi foretrække at tree og elske Sandheden, hvad Synd kan der være i, at Folket er enigt om denne Ting? Det er netop heri Gnevældet stiller, som Verden taler saa meget om.

Har Nogensomhelst besøgt Eder i Eders Huse og anmodet Eder om at votere som I have gjort her idag? Jeg vil gjøre en Pause, og ønske, om Noget er bleven forestrevet Noget i saa Henseende, at han eller hun vil tilkjendegive det. Jeg seer Ingen reise sig og ventede det heller ikke, af den simple Grund, at ikke et Ord er bleven talt til noget Menneſte om den Sag. Tingen er, vor Lærdom er sand og vi elske den; vor Tro er een, og vi ere enige om den;

vort Maal er eet, og vi følge ufortrødent den smalle Sti, som fører til det.

Dette siger jeg til Gavn for dem, der kun have et halvt eller intet Dre for Sandheden. Undertiden forlade Nogle vor Kirke, og Marsagen er den, at de blive indhyllede i Mørke, og den Dag de mene, at der bør være to Kandidater til det præsiderende Præstedsomme over denne Kirke, beslutte de tillige at være Apostater. Der findes ingen Forvirring, Splid, Riv eller Partistridigheder i Guds Huus; der er kun een Maade at see Sagen paa i Guds Rige.

Spørg Verden om den har nogen saadan Organisation iblandt sig som Guds Rige, og Svaret vil være benegtede. Man har ikke nogen saa fuldstændig og velordnet Organisation i Verden. Have Nationerne Ret til at vælge sig Præsidenter og Regenter? Ja, hvis de ønske det. Paa fire Aar? Ja, eller paa eet Aar, et halvt Aar eller en Maaned, aldeles som de behage; men naar Herren bestikker Præsidenter, stifter han dem ikke hver Maaned, hvert Aar eller hvert fjerde Aar. Burde de stiftes saa ofte? Nei paa ingen Maade. Burde de stiftes i de verdslige Regjeringer? Nei, og den Nation, som ønsker sig en god Regjering — den bedst mulige for dens Besættelse og Udvikling — burde tage Guds Riges Organisation til Model. Vi have vore egne Retter, der afgjøre enhver Sag i Mindelighed og domme saa upartisk som mulig; er der noget Ondt heri?

Jeg skulde ønske, at Verden eller nogen af dens Videnskabsmænd vilde paa-pege det Onde, der kunde flyde af, at et Folk er enigt, og jeg vil gaae endnu videre og sige: af at være Et i Herren, saaledes som Skriften byder. Hvad Godt flyder der af al den Forvirring og Splid, som hersker i Verden? Jeg har aldrig

seet nogen Nytte deraf. Men her i Utah er „Enevældet“ saa forserdeligt! Lad mig spørge, hvem er den Mand, som indehaver Enevældet? og hvori bestaaer det? Det er hans Magt, som skabte os, han er den, som svinger Scepteret, han, som er vor Gud og Alles Fader og vor Herres Jesu Kristi Fader. Han er Jordens Skaber og Gier, han er Ophavet til alt hvad paa den findes. Er han Et? Ja. Er Treenheden Et? Ja. Er hans Organisation Et? Er Himlene Et? Ja, uagtet man har i Bibelen en kort Betretning om, at der engang var lidt Forvirring deroppe.

Herren har aabenbaret lidt om denne Sag i disse sidste Dage. Hvad var Resultatet? En Treiedeel af Himlens Hærstærer blev fordreven. Jeg troer ikke Oppositionen varede længe, hvis man havde to Kandidater i Himlen, hvilket det lader til de havde, og jeg troer ikke det tog dem lang Tid at tælle Stemmerne for eller imod for at see hvem af de To skulde være Præsident — Opponenterne bleve udenvidere kastede ud. Var det ret handlet? Var det demokratisk at stille to Kandidater? Vore verdslige Politikere vilde ansee det for fuldkommen i sin Orden. Men jeg vilde sige til alle Demokrater i Verden, hvis de vare her, at al deres Opposition indeholder i sig selv Spiren til den Regjerings Oplosning, under hvilken de leve. Det er fra denne Rod al Splid og Uædragt stammer, og enhver Regjering lægger Fruet til sin egen Undergang, naar den tillader hvad man kalder demokratiske Valg.

Hvis en Partiaand fostres, vil den hurtigt forgrene sig og andre Partier vilde snart følge efter det første, og ikke det alene, men i det Dieblit man indrømmer Nødvendigheden af Opposition, indrømmes tillige, at der findes Misbrug og Fordærvelse et eller andet Sted i det Be-

staaende. Sandhed og Ret vil aabenbare det Feilagtige, Sandhed og Ret vil bestaae, men Wildfarelse og Korruption af enhver Slags skriver sig fra Dybet, fra Mørket, fra den Dnde. Gud den Almægtige tillod denne Spalting at finde Sted i Himlen for at see hvorledes hans Børn vilde tee sig for deres Komme her paa Jorden, hvad jeg forresten ikke agter at omhandle vidtløftigere idag.

Der gives kun een Wei, som fører til evig Dphøielse, og det er Fuldkommenhedens, Reenhedens og Hellighedens. Ad denne og lingen anden ere Guderne naaede til deres Dphøielse, ad denne ere Englene og de himmelske Hærstarer naaede til Salighed, og ad den stræbe vi at naae det samme Maal.

Kan Wildfarelse trives evindeligen? Nei, Lilintetgjorelsens Fro boer i dens Væsen — den vil ødelægge sig selv. Enhver Wildfarelse, enhver Usandhed, fort sagt alt hvad der er uehelligt vil i sin Tid forgaae. Enhver Regjering, som ikke er oprettet af Gud, vil i sin Tid synke i Støvet og tabes i Forglemmelsens Mørke, uden at efterlade noget Spor af sin Tilværelse. Trods al den Kundskab og Lærdom, som nu findes i Verden, har man kun historiske Beretninger om en meget begrændset Deel af alle dem, der have levet paa Jorden siden Adams Dage. Og vi Sidste Dages Hellige vilde ligeledes i Tidens Lob synke ned i Forglemmelse, hvis det ikke var for vor himmelske Organisation og den Enhed, der hersker iblandt os.

Jesus siger: „Uden I ere Et, ere I ikke mine.“ Det Raad, som indeholdes i disse Ord, er det bedste, som kunde gives. Hvo kunde give bedre Raad til sine Venner end Jesus til sine Disciple? „Vorder Et,“ thi Enighed er Kraft, ikke sandt? Undersøg den politiske Verden, og I skulle ee, at Enighed er Styrke; det

samme gjælder i Haandværksklasserne, Videnskaberne og fortsagt i alle Sag, Menneftene have lagt sig efter — Enighed og Samvirken giver Styrke. Jesus sagde: „Vorder Et, ligesom jeg og min Fader ere Et, han i mig og jeg i ham, og jeg i Eder“ osv. Jeg vil slutte dette Emne med at sige: hvis der findes noget Individ paa Jorden, som kan give mig en fornuftig og sand Grund for, at vi ikke bør være Et, skulde jeg ønske at høre dem, thi de Sidste Dages Hellige ønske at komme i Besiddelse af den allerbedste Organisation, som kan dannes, og de ønske det Bedste af enhver Ting, som kan findes. Vi ønske Sandhed, ja al Sandhed, og vi see med Glæde fremad til den Tid, da vi ikke skulle eie andet end blot Sandhed. Vi kunne ikke sige saa for Dieblisset, thi vi have en stor Masse Wildfarelser og falske Traditioner iblandt os og ere meget langt fra Fuldkommenhed, men vi haabe at see den Dag, da vi kunne sige, at vi have ikke andet end reen, usorfalsket Sandhed iblandt os.

Jeg ønsker at sige nogle saa Ord til mine Brødre i Præstedommet og alle Sidste Dages Hellige, Mænd og Kvinder, Gamle og Unge, og ligeledes til de Fremmede og alle Kristne, saavel Præster som Folk. Der er en stor Hovedforskiel mellem os og alle andre Religionspartier i Verden, og det er: vi vilde ikke tvinge Noget af Eder til at bære Eder for vor Religion, om vi havde Magt dertil, thi det ligner ikke Guds Handlemaade, men alle andre Sekter vilde gjerne tvinge os ind i deres Former. Dette kan Verden ikke indsee og mange af vore Vdsler daarlige nok. Aarsagen hvorfor vi ikke trives og voze hurtigere end Tilfældet er, vil Tiden ikke tillade mig at dvæle længe ved idag; men dette vil jeg sige: Himlens Religion er

vidt forskjellig fra Menneskenes Religioner. Det blev bemærket her idag, at de Geistlige her i Verden pleie at tage en Text af Bibelen, men næsten alletider prædike de om noget helt Andet. Jeg troer neppe jeg nogensinde har hørt en eneste Prædikant holde sig til sin Text. Dette forvirrer blot Folks Begreber.

Antag, at vi skulde indstøbe vore Edbitter til hele Verden og tvinge alle Mennesker, hvis vi havde Magt dertil, til at adlyde Evangeliet saaledes som vi forkynde det, vilde det stemme overeens med vor Religions Grundsætninger? Nei, aldeles ikke. Vi kunne indbyde dem, vi kunne sige dem hvad og hvorledes de burde gjøre, men ikke sige: Du skal boie Dig for vor Lære og annamme den og rette Dig efter Guds Riges Anordninger. Jeg skal sige Eder hvorfor det ikke kunde lade sig gjøre. Hvis det var vor Pligt og hvis vi havde Magt til at tvinge ethvert Individ paa Jorden til at annamme de Lovregler, som vi anerkjende for rigtige, vilde det være en stor Feil hos Guddommen, at han ikke tvinger dem dertil. Men hvis vi annamme Guds Aand, ville vi stræbe at være ligesaa barmhjertige som han. Vi ville lade Hedningen dyrke sin Gud som ham tyktes bedst, og ligeledes de Kristne, Muhamedanerne og alle Sekter i Verden; vi ville blot sige: gjør som I selv synes, thi I ere handlefrie Væsener og maae svare for Himlen for Ederes Handlinger.

Vor Religion tillader ikke os at tvinge nogen Mand eller Kvinde til at adlyde Evangeliet, thi enhver Skabning har fuldkommen Ret til at vælge for sig selv i Verden. For at bruge en Lignelse: Enhver har Ret til at spise, hvis han har Lyst, og til at lade være, om han saa synes; En har Ret til at spise usyret Brod, en Anden syret, og Ingen

har Lov til at spørge: hvorfor gjør Du saa, eller hvorfor gjør Du saa? Enhver har fuldkommen Ret til at gjøre hvad han finder for godt, men han skal engang staae til Ansvar for Gud derfor. Vi tilbyde Alle og Enhver Liv og Frelse ved Evangeliet, vælg selv hvem I vilde tjene. Hvis Herren er Gud, tjen ham, men har Du mere Lyst til at tjene Ve-lial, vær saa artig.

Hvis vore Elbster kunde forstaae dette lidt bedre, var det godt, thi mange af dem robe den samme Svaghed som andre religiøse Folk, og vilde tvinge Folk ind i Kirken, hvis de blot havde Magt dertil. De have ikke Skarpsindighed nok til at stjelne mellem Aanden, Kraften og Grundsætningerne, ved hvilke Gud lever og regjerer, og den Aand og de Grundsætninger, ved hvilke Menneskenes Born søge at regjere og kontrollere hverandre, og dog er der en umaadelig stor Forskjel mellem disse to Ting.

Kan man finde en kristen Sekt, som ikke gjerne vilde tvinge os Sidste Dages Hellige til at adlyde dens Troessætninger, hvis den var forlenet med Magt dertil? Nei, ikke een. Vi have Beviser i Overslod herpaa. Verdenshistorien godtgjør mere end tilstrækkelig, at deres Motto har været: Du skal! Men der findes ikke noget saadant Magtbud i Himlens Huusholdning. Vi have Liv og Død foran os, og vi have Ret til at vælge hvilket som helst; og dette er en af Hovedforskjellene mellem den af Gud grundlagte Religion og Menneskenes Religioner. Ere de religiøse Systemer i Verden af menneskelig Oprindelse? Hvis de ikke ere, hvem har da stiftet dem? Hvis de ikke ere grundede af Mennesker formedelst menneskelig Viisdom, ved hvilken Magt ere de da grundede?

Jeg vil sige et Par Ord med Hensyn til vor Tro. Vor Religion er et

System af Lov og Orden, hvilket er Tilfældet med alt hvad der har sit Udspring fra Gud. Jorden, paa hvilken vi boe, bevæger sig eller svæver i sit eget Element, svinger sig rundt sin Axe og farer afsted med en ufattelig Hastighed gennem Rummet uden at vi mærke det; den vandrer ustandselig paa sin Bane, omgivet af Atmosfæren, uden at Noget bestadiges eller kommer i Uorden paa dens Overflade. Men hvorlænge vilde den holde sig i sin bestemte Bane, hvis der ingen Lov var? Kan I fortælle mig det, mine ærede Astronomer? Hvorlænge vilde Maanen og de øvrige Kloder i vort Planetsystem blive i deres Plads, hvis ikke en uroffelig Lov bandt dem? Hvo gav den Lov? Han, som havde Ret dertil. Verden kjenner ham ikke, men han vil give sig tilkjende for Menneftene inden ret længe og lade dem vide, at han er et Væsen. Jeg vil sige til baade Hellige og Syndere, at hvis vi ikke kjenner ham, vil han komme temmelig pludselig og lade os vide, at han lever og vil da kalde os til Doms. Dersom vi kjenner ham, lykkelige ere vi, hvis vi adlyde hans Befalinger. Han er intet Skyggebillede; han eksisterer ikke uden Lov, Ret og Orden, og de Love, hvorefter han regjerer, ere Keenhedens Love. Han har indstiftet visse Love og Anordninger til Gavn for sine Børn paa Jorden for at see om de vilde adlyde ham og vise sig værdige til at arve evigt Liv i de celestiale Verden, og det er af disse Love vor Religion bestaaer. Det hellige Præstedomme, som vi have annammet, er et fuldstændigt Regjeringsystem. Den bedste Naade jeg kan betegne Guds Søns Præstedomme paa, er at kalde det et fuldkomment System af Love og sammes Forvaltning. Ved at adlyde disse Love forvente vi at komme ind i det celestiale Rige.

Der har været talt lidt om Tem-

plerne. Vi maae bygge Templer; det er en Lov, som er givet til Menneftenes Børn. Jeg vil sige til mine Brødre og Søstre og alle Tilstedeværende, at det celestiale Riges Love, som ere gjengivne til Jorden i denne vor Tid, ere til Frelse og Ophoielse for hele Menneftigheden. For dette Præstedomme og disse Love bleve aabenbarede, sandtes der ingen Lov paa Jorden, saavidt os bekjendt, hvorved en Mand eller Kvinde kunde blive helliget og beredt til at boe i Faderens og Sonnens Nærværelse. Dette lyder maastee besynderligt for de Fremmede, men overvei et Dieblik; bliv ikke forstrækkede. Hvis I og Verden i det Hele kjennte alt hvad vi kjennde, troer jeg ikke der findes saa ugudeligt et Mennefte paa Jorden, som jo vilde sige: „Vi ere de Sidste Dages Hellige meget tafnemlige, Gud velsigne Eder; vi ville hjælpe Eder at udføre Eders Gjerning, thi I have Livets og Saliggjorelsens Nøgler i denne sidste Huusholdning.“

Vi kunde nævne nogle af de Love, som vedrore Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden. Hvorledes har det sig f. Ex. med Myndigheden til at prædike Livsens Ord til Menneftenes Børn? Ifølge Bibelen maa Ingen tage sig selv den Ære, men han maa kaldes af Gud ligesom Aaron.“ Saaledes siger Apostelen. Tog Joseph Smith sig nogensinde den Rettighed? Aldrig, aldrig, og hvis Gud ikke havde sendt en Engel fra det Høie for at ordinere ham til det aaroniske Præstedomme, og senere andre Engle havde ordineret ham til Apostelskabet og givet ham Myndighed til at grundfæste Guds Rige paa Jorden, vilde Alting været i Raas indtil denne Dag i religiøs Henseende. Man kan ikke have noget imod, at Folk sole Lyft til at virke for sine Medmennefters Vel, men enhver vis Mand vil hellere vente, indtil en Guds

Tjener siger: Broder Johannes eller Broder William, Gud den Almægtige har kaldet Dig til at være en Bubbærer af Evangeliet til Jordens Beboere, og jeg ordinerer Dig til dette Embede! Dette er Himlens Lov. Sagttages dette i den kristne Verden? Nei, slet ikke. Mennefselig Myndighed og mennefselige Meninger gjør næsten altid Udslaget der, og derfor er det netop, at al deres Forvirring og deres Fortolkningsmetoder stamme. Men naar en Mand, der er kaldet af Gud, fremtræder, forhynder han om Tro paa Kristus og Lydighed mod ham som Verdens Frelser. Han erklærer, at det første Skridt, der maa tages efter at man har faaet Tro paa Faderen og Sønnen, er at gaae ned i Daabens Bælte og der blive begravne i Vandet og komme op udaf Vandet ligesom Jesus gjorde.

Nogle ville maaskee spørge, hvorfor de Sidste Dages Hellige ere saa paaholdende i dette Punkt. Fordi det er til Syndernes Forlæbelse. Jesus gjorde det for at fuldkomme Retfærdighedens Fordringer. Johannes sagde til ham, da Jesus forlangte Daab af ham: „Jeg haver behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig.“ Men Jesus svarede: Jeg gjør dette for at „fuldkomme alt, hvad Ret er.“

Herren fordrer, at man skal adlyde Daabens Ordinance for at Mennefsene kunne faae Syndsforlæbelse; derefter følger Haandspaalæggelse for den Hellig Aand, og denne Aand lærer Eder og mig at votere eens for Kirkens Autoriteter, den lærer os at troe eens og at annamme Guds Huus's Ordinance. Ingen Mand eller Kvinde kan annamme Tro paa Evangeliet, uden de tillige ønske at blive døbt ved Begravelsens Daab

til Syndernes Forlæbelse og faae Haandspaalæggelse for den Hellig Aand. Dernæst følge de andre Naadegaver, saasom Helbredelse, Profeti, Tungemaal osv.

Jeg erindrer, da Brødrene Kimball og Hyde kom til England, var Broder George D. Watt den første Mand, som blev døbt der. I den anden eller tredje Forsamling efter hans Daab stod Broder Watt op og sagde: „Profetiens Aand hviler over mig: vi skulle alle forlade England og gaae til Amerika, thi Amerika er Zions Land.“ Ikke et Ord var nævnt til ham om Indsamlingen. Er det ikke saa, Broder Hyde? (Broder Hyde: Jo, det er.) Jeg ønskede kun at berøre dette Emne.

Og nu, mine Brødre, hav Medlidenhed med alle Mennefsker paa Jorden, thi vi ville aldrig faae Magtens Nøgler, før vi kunne regjere ligesaa retfærdigt som Gud selv vilde, hvis han var her. Vi ere blevne forfulgte, forðrevne, slagne, haanede, plyndrede og udstødte, og jeg kan gjerne sige det: det tillodes paa Grund af vor Lunkenhed og Ligegyldighed, og om vi just ikke havde fortjent saadan Medfærd netop da, var der andre Tider vi fortjente det. Det var os en gavnlig Skole at gennemgaae, endstjøndt jeg maa tilstaae, at en af de værste Lektier, jeg nogensinde har havt at lære, er at elske et Mennefs, som hader mig og som vilde tage mit Liv, hvis han blot havde Leilighed dertil. Jeg troer neppe, jeg endnu har lært den Lektie og veed ikke, hvor lang Tid det vil tage mig at faae den tilgavn indprentet.

Om jeg havde Magtens Nøgler i min Haand i denne Dag, troer jeg neppe, jeg skulde bede en Mand om at blive en af Bore, hvis han ikke ønskede det, og

jeg troer ikke jeg vilde forfølge ham eller fortrædige ham i mindste Maade, om han havde Lyst til at tilbede Solen, Maaenen, Stjernerne, et udstaaret Billede eller en hvid Hund.

Vi sige til Verden: lad os i Fred, lad Guds Rige i Fred, det er alt hvad vi forlange. Hvis det evige Livs Principer ikke formaae at vinde Menneskenes Børns Hjerter for Evangeliet, saa lad dem gaae deres egen Vej nedad. Og hvis der findes Mænd her idag, som engang vare Medlemmer af Kirken, men som nu ere Apostater, vil jeg ogsaa sige til dem: forfølg os ikke, prøv ikke paa at standse Herrens Værk. Vi forsøge at frelse baade de Levende og Døde. De Levende kunne handle for sig selv, de Døde kunne ikke. Millioner ere døde uden Kundskab om Evangeliet, uden Præstedømme, uden den Leilighed, som vi nu have; derfor maae vi gaae frem i Herrens Navn og udføre Ordinanancer for dem. I Løbet af Millenniet eller Tusindaaret, da de Hellige ville frygte og elske Gud, skulle vi opføre Templer og forrette deri for dem, der have slumret i Graven i Aarhundreder og Martusinder — dem, der vilde have annammet Evangeliet, hvis de havde haft Leilighed dertil; vi ville paa denne Maade forene de brudte Led lige op til Fader Adam.

Hvis Menneskene tilfulde forstod hvad de Helliges Diemed er, er der ikke en Mand paa Jorden, uden han med Glæde vilde yde sin Fiirskilling eller Mark til at fremme dette Værk, hellere end at for-

følge og bagvaske dette Folk. Nei, de vilde sige: her har jeg en Daler eller et Tusind, tag dem til Hjælp for Eders Gjerning! Vi ville engang i Tidens Løb samle alle Mennesker om vort Banner (undtagen de, der have syndet mod den Hellig Aand) og forskaffe dem Frelse i et eller andet Rige, hvor de ville erholde større Herlighed, end selv Methodisterne drømme om.

Dette burde være en Trost for alle Jordens Indbyggere. De vilde ikke hjælpe sig selv til Frelse — Millioner, som have levet, have ikke haft Leilighed dertil, og Millioner, som nu leve, vilde ikke, paa Grund af deres Traditioners Magt. Deres Samvittighed og Følelse er indsnærpert efter deres snevre Systemer og Troesbekendelser, men hvis de sølte sig saa frie og uafhængige som de burde gjøre, vilde de rive sig løs og annamme Sandheden. De leve i Trældom og vilde døe i Trældom, og derfor agte vi at udføre Ordinanancer for dem, naar Tiden kommer.

De Sidste Dages Hellige have allerede forrettet Daab for mangan en god, ærlig, oprigtig Mand og Kvinde, siden Kirken blev oprettet i disse sidste Dage. Vi maae ikke lade saadanne forblive uden en Haandsrækning. Saliggjorelsens Plan er stor og omfattende, den vil bringe Alle frem engang og føre dem til et Sted, hvor de kunne blive deelagtige i alt det Gode, de kunne ønske sig. Er der noget Ondt i en saadan Lære? Nei, aldeles ikke. Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Er Polygami en Forbrydelse?

Det har vakt stor Opsigt i den civiliserede Verden i den seneste Tid, at Præsident Brigham Young er bleven tiltalt for Polygami, og der næres et hjært Haab om, at han og flere af hans Troesfæller snart maae blive straffede for denne „Forbrydelse.“ Ved Forbrydelse forstaaer man i Almindelighed en forsætlig, lovstridig Handling. At Polygami er en lovstridig Handling fra Religionens Standpunkt betragtet, kan neppe nogen troe, der anerkjender Bibelen for Guds Ord, thi den bærer mangfoldige Vidnesbyrd om den Almægtiges Sanktion af denne Ugtefælsform.

Man finder Mange i vor Tid, som regne Polygami eensbetydende med Hoer, men Herren har truffet en skarp og bestemt Grænse mellem disse to, idet han siger til Polygamisten: „Jeg gav Dig din Herres Hustruer i dit Skjød,“ (2 Sam. 12, 8.) men til Hoerkarlen siger han: „Du skal visseligen døe.“ Polygamisten Abraham modtog den Forjættelse af Herrens egen Mund, at gennem hans Sød skulde alle Slægter paa Jorden velsignes, og denne Forjættelse gjentoges med forsøgt Kraft til Isak og Jakob, og den Almægtige var saa behaget med disse Mænds Vandel i enhver Henseende, at han ved en vis Leilighed siger til Moses: „Siig til Israels Børn: Herren Ederes Fædres Gud, Abraham's, Isaks og Jakobs Gud, sendte mig til Eder; og dette er mit Navn evindeligen og dette min Huskommelse fra Slægt til Slægt.“ (2 Moseb. 3, 15.) Dette hans Navn stadfæstes af Kristus i Matthæi 22, 31. 32. Hvad Herren jordum sanktionerte og holdt Hævd over kan længere hen i Tiden visseligen ikke dommes af ham som Forbrydelse og henføres under det sjette Bud. Det kan altsaa ikke ansees som en Forbrydelse fra et religiøst Standpunkt, men maa altsaa — hvis det er en Brode — være fra et borgerligt. Vi ville offere nogle Linier paa denne Gjenstand.

Det er kun i Zion eller Utah hvor Polygami udøves, og vi skulle derfor holde os til de amerikanske Love. Hvilken Lov i Amerika er bleven overtraadt ved de Sidste Dages Helliges Polygami? Er det Grundloven? Paa ingen Maade. Da Puritanerne flyede fra England til Amerika for halvtredie hundrede Aar siden, var det fordi man i Moderlandet vilde lægge Tvang paa Folket i religiøs Henseende, og da de nye Kolonier begyndte at florere hiinsides Havet, udtrakke England sin Fjernhaand efter dem, for at bringe dem under Aaget paany. Men de unge Kolonier satte sig til Modværge, og ved Forsynets naadige Styrelse seirede den lille uovede Flok over Englændernes stridsvante og disciplinerede Tropper. Fristaternes Uafhængighed proklameredes, og disse Mænd, der havde kæmpet, lidt og blødt for deres Frihed, traadte sammen i høitideligt Raad, for at tage Forholdsregler, hvorved det kostbare og dyrekjøbte Gode kunde sikkes deres Efterkommere. I dette Raad eller rettere Kongres forfattede og vedtog de den nuværende ameri-

kaufte Grundlov, og en af dens vigtigste Paragrafer lyder: „Kongressen skal ikke udstede nogen Lov vedrørende Religionen eller forbyde den frie Udøvelse deraf.“

Heraf sees, at Grundloven kan ikke indeholde Noget, som forbyder de Sidste Dages Hellige at udøve deres Religion, og da der heller ikke fandtes nogen anden Lov i Amerika, som kunde gøre Polygami strafbart, la ved e man en ny Lov specielt for Mormonerne, hvilken kendes under Navnet „Anti-Polygamiloven af 1862.“ I Maret 1862, altsaa atten Aar efterat Polygami indførtes i Kirken som et Grundprincip, blev denne Lov vedtaget i de Forenede Staters Kongres. I Løbet af disse atten Aar var dette Princip bleven publiceret vidt og bredt, baade i Skrift og Tale, ja Apostelen Orson Pratt blev i 1852 besiddet en speciel Mission til Washington, Regjeringsstaden i Unionen, for der lige i den lovgivende og udøvende Magts umiddelbare Nærhed at offentliggjøre denne Lærefætning, hvad han ogsaa gjorde i Bladet „Seeren,“ hvoraf der udkom et Par Aargange. Det offentliggjordes omtrent samtidigt i Storbritannien, og i Scandinavien blev Aabenbaringen om Polygami offentliggjort i dette Blads tredie Aargang Nr. 1, dateret den 1ste Oktober 1853. Endstjøndt Regjeringen i Washington var fuldkommen bekendt med dette Karaktertræk hos de Sidste Dages Hellige, udnævnte dog de Forenede Staters Præsident, Zacharias Taylor, Brigham Young til Guvernør i det nys organiserede Territorium Utah, og Utahs Grundlov blev sendt ned til Kongressen, drøftet, prøvet og vedtaget som Lov for nævnte Territorium, og da Guvernør Youngs fire Aar vare udløbne, blev han gjenvalgt af Folket og hans Valg anerkjendt og stadfæstet af den daværende Præsident for de Forenede Stater Franklin Pierce. Dette kan med god Grund ansees som en Anerkjendelse af Mormonfolkets baade borgerlige, sociale og religiøse Institutioner.

Da Præsident James Buchanan sendte sin uheldige Armee mod Utah i 1857, var det ikke under Paaskud af Mormonernes Polygami; man havde taget sin Tilflugt til andre Skingrunde dengang, af hvilke den vigtigste var, at Brigham Young havde labet brænde alle Protokoller, Dokumenter og Arkiver, vedrørende Utahs borgerlige Regjering, og at Unionsembedsmændene vare truede paa Liv og Eiendom, hvilket alt fuldstændigt modbevistes, da den nye Guvernør Alfred Cummings og Fredskommissærerne Powell og McCulloch antom til Salt Lake City.

Uagtet Kongressen altsaa efter en langvarig Kamp fik Loven af 1862 vedtaget, har den dog indtil Dato staaet som et dødt Bogstav og som en Stampet paa Abraham Lincoln's Administration. Dette maae de lærde Lovgivere sagten selv have indseet, eftersom de sagte at faae en ny Lov lavet i 1869, vi mene den berhyttede Cullom's-Bill. Denne blev fabrikeret i Salt Lake City af vore derboende bitterste Fjender i Forening med nogle Apostater. Mr. Cullom førte den kun frem i Repræsentanthuset, hvor den blev henlagt Gang efter Gang, indtil Cullom, ifølge ivrig Anmodning af Senator Craigen, strog en fem, sex af de groveste Paragrafer og ved den yderste Anstrengelse fik den vedtaget i Repræsentanthuset.

Nu skulde den vedtages i Senatet og derefter have Præsident Grants Underkrift for den kunde blive Lov. Men i dens daværende lemlestede Form kunde den ikke være de politiske Intriganter til nogen Nytte, hvorfor Craigen og Kompagni søiede nogle endnu stærkere Paragrafer til, istedetfor de strogne, men dette Stykke var Senatet for stærkt, og Forslaget faldt som bekjendt igjennem.

Loven af 1862 og Culloms Bill vare begge to grundlovstridige i høieste Grad, thi Grundloven bestemmer, at der maa aldrig udgives ex post facto Love i Amerika, det vil sige Love, som gjøre tidligere udførte Handlinger strafbare. Her var altsaa en Handling, Polygami, som var kjendt og tolereret af Regjeringen i 18 Aar, og da først udgiver man en Lov, som erklærer denne Handling for lovstridig og strafbar — det vil sige stridende mod en Lov, som først saa e Lyset 18 Aar bag efter! men „hvor der ingen Lov er, er der heller ingen Overtrædelse.“ (Rom. 4, 15.)

Da disse Forsøg saa totalt mislykkedes, vilde man prøve, hvad man kunde faae ud af Bibelens Argumenter, og i det Viemed sendtes Kongressens lærde Pastor, Dr. Newman, under Pressens bombastiske Basunstød til Utah i August 1870 for at udfordre Brigham Young til en theologisk Dvekamp om Polygami var en bibelsk Lære eller ikke. Resultatet af den Kamp (som Præsident Young for sit Bedkommende overlod til Ældste Orson Pratt) blev i sin Tid offentliggjort i „Stjernen“ og det er derfor tilstrækkeligt i disse Linier at minde om, hvor ydmyget og fattig Doktoren vendte tilbage til sine politiske Troesfæller i Washington.

Dernæst sendtes et større Antal Methodist-Prædikanter til Salt Lake City, og for ikke at lægge altfor stort Beslag paa Præsident Youngs velkjendte Liberalitet med at stille Tabernaklet til reisende Præsters Raadighed, førte de selv med sig et umaadeligt stort Telt, der kunde rumme en 3,000 Personer. Teltet blev opslaaet, Folket indbudt, og tallet vare Præsident Youngs Bistand fik de Teltet fyldt til hver Forsamling; havde han ikke opfordret de Hellige til at gaae til deres Forsamlinger, havde disse Præster sandsynligvis maattet prædike for saa godt som tomme Bænke. Hvorledes blev denne Smødekommehed paastjønnet? Med fornærmelige Skjeldsord og usømmelige Insinuationer mod dem, de vare sendte for at omvende. Deres hele Optræden i Utah betegnede dem som politiske Søgler og paadrog dem den respektable Deel af Pressens bittere Bebreidelse.

Da nu disse Forsøg paa Religionens Gebeet glippede, og da der altsaa ikke fandtes nogen Lov i Landet, der gjorde Polygami strafbart, tog man sin Tilflugt til Utahs egne lokale Love for om mulig ved Fortolkning og Misstykning af disse at faae fat i hele Institutionen. Her var man saa heldig at finde en Paragraf, som Brødrene havde skrevet og Præsident Young sanktioneret, som gjør allslags kjødelig Omgang mellem Kjønne udenfor Ægteskab strafbar, og som fastsætter Bøder fra 300 Dollars og op efter og Fængselsstraf fra et Aar og opad for Overtrædelse af denne Lov. Det er det republikanske Parties Ledere i Washington, Præs. Grant og Vicepræs. Colfax indbefattede, som have foranstaltet dette Komediespil, og Kostet om at erholde baade juridisk og militær Assistance fra Staterne, om fornødiges, er det, som gjør den elendige „Ring“ i Salt Lake City saa fræk og uforstammet i dens Optræden i den seneste Tid.

Vi have i det Foregaaende søgt at sætte vore Læsere lidt ind i Forholdene derhjemme, og skulle altid stræbe at meddele paalidelige Efterretninger om Sagernes fremtidige Udvikling.

B e s k i f f e l s e.

Ældste Anders Pontus Søderberg, som forlod Salt Lake City den 7de November og ankom hertil den 4de December, er befuldmægtiget indtil videre at arbejde i Søndagsskole Konferencen.

R. Peterson,
Præsident
For den Scandinaviske Mission.

Korrespondance.

A m e r i k a.

Coalville, Utah, den
1. Novbr. 1871.

Præsident R. Peterson.
Kjære Brøder!

Deres Brev af 6te Oktober har jeg netop modtaget, og jeg iler med at besvare samme. Det er mig altid en Glæde at høre fra Dem og de Hellige i Scandinavien, og især er jeg lykkelig ved at høre om vore Sødstendes Trofasthed og Værkets Fremgang i Deres Mission. Maa Herren vebblivende velsigne Dem og Brødrene i Ederes Arbeide.

De har uidentiblv gjenennem „Deseret News“ og „Salt Lake Herald“ hørt om vore Fjenders standaløse Forsøg paa at bringe dette Folk i Fortræd ved ulovlige Processer, rænkesfulde Planer og ondskabfulde Anslag, for herved at fremme deres egne politiske Formaal. De ere gaaede saa vidt i deres Hensynsløshed og Fræklhed, at Mange, som ser vare paa Parti med dem, nu have forladt dem og usorbeholdent yttre deres Forundring over vort Folks mageløse Taalmodighed og Overbærenhed. Intet andet Folk vilde taale saadan skammelig Behandling i det nittende Aarhundrede, og hvis vi ikke

solte os forvisse om, at det Onde, de tiltænke os, vil falde tilbage paa deres eget Hoved, vilde det være umuligt for os at betvinge vor retfærdige Harmen. Men vi vide jo, at dette Værk er Herrens, og Bevissheden herom giver os Evne til at asvente med Resignation hans Bestemmelser med hans Riges Kjender. Alt vil faae et godt Udfald for os, men det er ikke bestomindre haardt at finde sig i sliq uretfærdig og krænkende Behandling.

En Ting, som høiligen vækker de Fremmedes Forbauselse, der gjæste os, er at see hvor liden Ophidselse og Engstelse, der hersker blandt Befolkningen i Utah i denne „kritiske“ Tid, som de kalde det. Offentlige og private Byggeselskaber og andre Forbedringer foregaae som om den evige Fred allerede var begyndt, og dette synes at ærgre „Ringen“ end mere. Arbeidet paa Templet i Salt Lake City og St. George paastryndes med Kraft. Paa „Utahs Sydbane,“ „Utahs Nordbane“ og „Coalville - Echo - Banen“ arbeides der ligeledes med stor Iver.

En Mængde Missionærer kaldtes i Konferencen at gaae til Staterne, og flere Brødre befuldmægtigedes Arbeide i den indre Mission her i Territoriet. Jeg er

overbevist om, at dette vil være til stort Gavn for de Fattige i Scandinavien, da Brødrene herved faae en fortræffelig Leilighed til at fremlægge de Helliges trange Omstændigheder for deres Landsmænd i Utah. Jeg haaber, at Mange ville være villige til at udsrie deres Bener og Slægtninge i Utah det kommende Aar. For mit Bedkommende skal jeg gjøre hvad jeg formaaer i denne Sag; jeg skal først tage en Tour gjennem Borgelder, Cache og Weber Countier Nord og dernæst gjennem Utah, Suab og Sanpete Countier Syd og det skal ved samme Leilighed være mig kjært at hilse paa Deres Familie i Ephraim.

Jeg vil ikke søge at sildre Dagens Begivenheder heroppe, da Bladene herfra give langt fuldstændigere Efterretninger i saa Henseende end hvad jeg kunde magte at meddele Dem, og vil derfor slutte med ventlig Hilsen til Dem selv og alle vore Utah-Vedster og de Hellige, og jeg ønsker Eder Alle Hæd og Velsignelse.

Deres trofaste Broder

W. W. Cluff.

Salt Lake City, den
17de Novbr. 1871.

Præsident R. Peterson.

Kjære Broder.

Alt er vel her. Præsidenterne Young

og Smith ere i Digie (det sydlige Utah), hvor de anordne det Fornodne for Temeplets Opbyggelse i St. George.

Vi forrette stadig Evangeliets Ordninger for de Levende og Døde. Temeplarbeidet her i Staden skrider raast fremad, Præstetisten staaer i Fare, Djævelen raser og Riget vozer. McKean, Vastin & Kompagni prædike „Mormonisme“ paa deres Viis, uden de selv vide det. Vi see heri Sandheden af Herrens Ord, at „Menneskets Brede skal prise ham.“

Manges Interesse er vækket, Mange sporge efter Kjendtgjæringer med Hensyn til „Mormonspørgsmaalet,“ hvilke forhen vare aldeles ligegyldige for den Sag. Gud staaer ved Roret, og de Hellige fryde sig. Ikkedestomindre troer jeg, vi behøve en Renselse, og vi kunne faae den endnu, men vi takke ikke Grant, McKean og deres Lige derfor.

Deres Broder i Herren

Joseph F. Smith.

Ældste Thomas Hawkins' Dom.

Vi omtalte i forrige Nr., at Br. Hawkins var bleven dømt til 3 Aars Fængsel og 500 Dollars Mulkt af de føderale Embedsmænd i Salt Lake City. Grunden, hvorfor netop han, der er af

ganske underordnet Betydning i vort Samsund, blev det første Offer for „Ringens“ eller Klíkens Intriger, er at hans første Hustru saldt fra Kirken og af Hevn-gjerrighed og Stinsyge angav sin Mand,

der havde været en anden Hustru i Overensstemmelse med vor Troesbekjendelse og med den første Hustrues Samtykke. Dette var et altsfor hjerteligt Tilfælde for de intrigante Unionsembeds mænd til at lades ubenyttet, og en pakked Jury*) udtalte sit „Skuldig“ trods al Lov og Ret, og Overdommer McKean fældte Dommen med følgende Ord:

„Thomas Hawkins, Retten dommer Dem herved til en Mult af 500 Dollars og tre Mars haardt Fængsel.“

Ovenstaaende Dom er uretfærdig i høieste Grad. Jurymen, som udtalte sit „Skuldig,“ var sammensat af den Anklagedes svorne Fjender — ikke en eneste af hans Troesfæller eller endog af Utahs Borgere vare i samme, og Overdommer McKean har siden sin Ankomst til Utah stadig optraadt som „Ringens“ ivrigste Forkæmper og Utahsfolket's usorsonligste Fjende. Paragrafen, hvorpaa denne Skiu-retfærdighed er grundet, er en af Utahs egne Lovbud, som blev givet for en Snees Mar siden i den udtrykkelige Hensigt at forebygge alslags Ukydsfærd i Samfundet,

*) En Jury bestaaer af tolv edsvorne Mænd, der vælges for Tilfældet og skal bestaae af den Anklagedes Lige mænd, hvilke maae være uinteresserede i Sagen. Den Anklagede har Ret til at udvise Enhver af Jurymen, som han har Grund til at antage ikke vil demme upartisk i Sagen. Sammensættes Jurymen derimod af Mænd, som Dommeren har ladet bestikke, fordi han forud vidste, at de havde taget Parti for eller imod den Anklagede, kaldes den en „pakked“ Jury og er folgelig ulovlig. En Kongreslov bestemmer, at en Mand, der har tjent som Edsvoren i en Jury, maa ikke gjenvælges til samme Funktion for efter to Mars Forløb.

men havde ikke snerneste Hensyn til Polygami, der af hele Utahs Befolkning ansees for en lovlig og gyldig Egte skabsform og udgjør et Grundprincip i dens Religion. For imidlertid ikke at fylde vore Spalter med vort eget Vidnesbyrd om denne Sag, ville vi optage nogle Udtalelser af den amerikanske Presse desangaaende for at vise, hvorledes Udenforstaaende bedomme „Retten's“ Færd i Utah.

„Omaha Herald“ har følgende Paragraf: Mr. Hawkins blev dømt efter de territoriale Statuter, hvilke ere skeevne og vedtagne af Mormonernes lovgiverde Forsamling, og Ingen veed bedre end Dommer McKean, at Polygami aldrig tilsigtedes af Lovgiverne. En Hændigere Uret er aldrig bleven begaaet i Lovens Navn end Hawkins' Domfældelse.

„The Reese River Reveille“ siger: Det er ubeldig for Unionsembeds mændene i Utah, at de aabenlyst kunne bestyldes for at være fjendelig stemte imod Mormonerne. En opmærksom Sagttaget kan uden Vanselighed see, at en Mormons Forhør er ensbetydende med Domfældelse. Hawkins' Sag er et tilstrækkeligt Bevis herpaa.

„Idaho Herald“ har følgende: Utah tæller cirka 120,000 Indbyggere, af hvilke kun 6,000 ere Ikke-Mormoner. Den første Gubernør, som indstilleredes der af de Forenede Staters Regjering, var Mormontirkens Leber. Regjeringen vidste, at han var en Polygamist, og Polygami er siden altid bleven tolereret af Utahs Love. Hvor støbende dette Samfunds Væresætninger end ere for os, er Systemet dog bleven fostret og udviklet under Regjeringens Beskyttelse. Dette er en sørgelig Kommentar over vor Regjering's Overbærenhed, men hvis den nu virkelig vil undertrykke Polygami, kan den det ogsaa. Men lad de føderale

Embedsmænd handle efter Lov og Ret. Processen imod Thomas Hawkins og andre Polygamister i denne Tid er uden sin Lige og uden al Lov og Ret. Man kunde ligesaa godt have stillet disse Mænd for en Krigsret, som at lade dem gennemgaae et saadant juridisk Komediespil som det, der nu opføres. Enhver uinteresseret Jagttager kan see, at det Hele er ligefrem Forsølgelse fra disse Dommers Side. Det er vanstueligt at forstaae Hensigten med denne Fremgangsmaade. Hvis det er Begyndelsen til en Udryddelseskrig — og det har tilvisse Udseende deraf — vil det kun vække Sympathi for Mormonerne allebegne.

Følgende er fra en Korrespondance til „New York Tribune.“ De har allerede publiceret i Deres Blad den Paragraf af Utahs Love, som vedtoges af Mormonernes Legislatur i 1852, da Brigham Young var Guvernør, og som de nuværende Klager (indictments) ere grundede paa. Den paagjældende Paragraf var naturligvis aldrig givet i den Hensigt at straffe Polygami; den havde et ganske andet Maal for Øie — nemlig at forebygge al Omgang mellem Kjønne udenfor Ektekab. Det er flere fremragende Juristers Mening, at Retten bør tage i Betragtning Lovgivernes Hensigt med en Lovs Udstedelse, og de Mænd, som forfattede og vedtog ovennævnte Lov, havde aldrig til Hensigt at stemple et af deres vigtigste Principer i deres Religion som uhæderligt og strafbart, og det vilde være en stor Uretfærdighed og Stamløshed at underlægge Paragrafen en saa-

dan Betydning. Naar man har Kongresloven af 1862, som er givet udtrykkelig for at straffe Polygami, hvorfor da forbigaae den og derimod søge Tilflugt til en Territoriallov, som er givet udtrykkelig for at straffe og forebygge Ufsædelighed?

„Sacramento Union“ drager ligeledes stærkt tilfælt mod Overdommer McKeans og hans „Kings“ fortvivlede Forsøg paa at gjøre Polygami strafftyldigt under Utahs egne Love. Man kan ikke vente andet end Ondt af disse blinde og hebgjerrige Urostitteres Færd, siger det. Lufinder af Born, der ere saa ustyldige som Nogen paa Jorden, vilde blive erklærede for Bastarder og berøvede deres Fadernavn ved ildefindede Dommers utidige Iver. Og hvad mere? Mormonpolygamisterne vilde blive kastede i Fængsel — en Smule Hevnfølelse vil blive tilfredsstillende, det er hele Udbyttet af den havde Uleilighed. Vi have hørt fra paa-lidelig Kilde, at disse Sammensvorne i Salt Lake City have tilstaaet, at de benytte sig af Kneb og at de aabenlyst have udtalt deres Glæde over sammes Held. En saadan Mand burde ikke besjæle Mænd, der ere sendte for at forvalte et Lands Love i Retfærdighed. De fleste Ikke-Mormoner i Salt Lake City, der ikke have mindste Sympathi med Polygami, hævde deres Stemme imod denne vilkaarlige Fremgangsmaade, og „Ringens“ har kun opnaaet at gjøre et Staar i Handelen, forhindrer Indvandringen af Fremmede og styrker Polygami istedetfor at standse det.

Blandinger.

Forelæserinden Grace Greenwood skriver i „New York Times“ af 24de Oktbr. Følgende om Mormonerne: „Vi afholdt igaar Aftes et Maasemøde i det gamle Tabernakel, der var sammenkaldt af Borgmester Wells for at samle Bidrag til Chicago. Her saae jeg Brigham Young, og jeg maa tilstaae med stor Overraskelse. Det var ikke en simpel Person med keitede Manerer og et stummelt, sandfælt Ansigt, men en velklædt, værdig, gammel Gentleman med et blegt, mildt Ansigt, klare graa Dine og galant Væsen. Kort sagt, jeg kunde ikke i hans Ansigt see Spor af den Vellyst eller de sorte Forbrydelser, for hvilke han i denne Tid anklages. Majoriteten af de Tilstedeværende vare Mormoner, hvoriblandt flere af dem, der ere indstævnte for Retten, og det var besynderlig at see disse Mænd, som ere stævnedes til Doms af de Forenede Staters Folk, yde saa gavmildt til deres Fjender. Deres Bevæggrunde maae enten scribe sig fra en sjelden kristelig Broderhøjhelighed eller fra en mesterlig Verdenspolitik, eller maastee rettere fra begge Dele. Men jeg troer ikke det gjør stort til Sagen for det stakkels, uheldige Chicago, af hvilken Grund en hjælpsom Haand rækkes. Hvad enten den tilhører en Polygamist eller en Monogamist er det for Chicago en Vens og Broders Haand. Saameget er vist, de Hellige syntes at tegne sig med Glæde paa Listerne efter Gyne. Præsident Young tegnede sig for 1,000 Dollars, flere andre Eldster for 500 Doll. hver, og Resten strømmede ind i mindre Bidrag. Jeg maa indrømme, det er meget liberalt og ædelt handlet af Mormonfolket netop i denne Tid; der er noget høist Besynderligt og Rørende i denne deres Optræden — det er Hagar, som hjælper Sarah, Ismael, der rækker Isak Haanden.“

Ifølge de Forenede Staters Grundlov har hvilken som helst Stat i Unionen fuldkommen Ret til at legalisere Polygami, hvis Majoriteten af Befolkningen vil det. Hvor stridende mod vore Institutioners Aand er det derfor ikke, at man vil gjøre Polygami strafbart i Utah, hvor en stor Majoritet er i Favor af det. De, der i Lighed med Salt Lake City - Juryen kunne forvekle Polygami med Hoer, maae enten være yderst uvidende eller forsættelig forvende Ordene's Betydning trods alle Beretninger i Bibelen og Verdenshistorien. („Banner of Light,“ Boston.)

Fly stet Selvskab. Tal altid Sandhed. Giv saa faa Løfter som mulig. Et godt Navn er det højeste jordiske Gode; dit Navn kan ikke stades af Noget saa meget som af Dig selv. Om Noget taler ilde om Dig, da lad din Vandel være saaleeds, at Ingen troer det.

Ældste Peter Browns Kompagni ankom lykkelig til Salt Lake City den 11te November.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien.
For Aaret endende den 30te Nov. 1871.

Konferencer.	Brene	Soupræster	Af de Satsfjerds	Wdfter	Præster	Leverer	Diaconer	Medlemmer	Dobte	Udelatte	Emigrerede	Dode	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	9		4	85	25	19	13	845	157	46	107	23	991
Aalborg . . .	3		2	48	14	7	7	476	103	25	94	9	554
Aarhus . . .	6		1	40	18	22	9	412	137	36	27	13	502
Odense . . .	2			22	6	8		156	38	21	7	3	192
	20		7	195	63	56	29	1889	435	128	235	48	2239
Norge.													
Kristiania . .	7		2	62	23	35	8	727	122	32	51	6	857
Sverrig.													
Stockholm . .	8		1	37	16	26	9	574	182	70	69	4	663
Fenøping . . .	10		1	42	27	16	16	484	137	51	47	10	586
Staaue . . .	18		1	43	25	13	3	477	145	51	65	5	562
	36		3	122	68	55	28	1535	464	172	181	19	1811
Summa . . .	63		12	379	154	146	65	4151	1021	332	467	73	4907

Indhold.

Tale af Præs. B. Young	Side. 81.	Wdste Th. Hawkins' Dom	Side. 92.
Redaktionens Bemærkninger (Er Po- lygami en Forbrydelse?)	88.	Blandinger	95.
Korrespondance	91.	Statistisk Rapport	96.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Tækt hos F. C. Vording.